

அவனை பற்றி நிறையை சொல்லலாம் ஆனால் இப்போது சொல்லாகப் போகும் அவனை பற்றி பச்சுவதில் என்னவாகி விடப்போகிறது என்கிறார்கள் அவனுடைய உறவினர்கள் .சிலரோ அவனுடைய வாழ்க்கையின் கடந்தகால புத்தகத்தில் சில பக்கங்களுக்கு உரிமையாளர்கள் போல மனதின் ஆழத்தில் கிடப்பவையை ஒரு கோர்வையாக மாற்றி ஒலியாக கொட்ட முயல்கின்றனர் . இதற்கிடையில் அவனுடைய நினைவுகளில் , வார்த்தைகளில் சிக்கிக்கொண்டவனாக மருத்துவமனையில் அவசர சிகிச்சை பிரிவிற்கு வளியே நின்ற கொண்டு இருந்தன . தன்னாலே என உடல் நினையில் இருந்து குறிப்பெடுக்க ஆரம்பித்திருந்தது . அப்போது என நினையில் அவன் சொன்ன மர்மமான வார்த்தைகள் வபேபமர இலகைளாக உதிர தொடங்கியிருந்தன . "எல்லோருக்கும் சுவாசிக் கும் வியாதி . எனக்கு இந்த வியாதியின் உச்சகட்டம் . எப்போது வணை டுமானாலும் இந்த வியாதி குணமாகலாம் . இதற்காக பல நினைவுகளை மருந்தாக சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருக்கிறேன் " என பெரம்பலரின மர்மமான மலகைளின் மலே ஏறிக் கொண்டு இருக்கும் போது காரணமே இல்லாமல் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது .

அபிக்கபி என்னிடம் அவன் ஏதோ வித்தியாசமான கனவுகள் வருவதாக சொல்வான் . தன்னுடைய ஓவ்வொரு கனவின் முடிவிலும் தான் இறந்து போவதாக சொல்வான் . எனக்கு அவன் பொய் சொல்கிறான் என்றே எண்ண தோன்றியது . ஏனெனில் அவனுடைய கனவில் நடக்கும் சம்பவங்கள் இங்கு நடக்கக் கூட துளியளவு கூட வாய்ப்பில்லை .

இது அவனை பற்றிய கதை தான் . என்னுடைய அறையில் சக நண்பர்களையே போல இருந்தவன் அவன் . ஆனால் சயெல்களிலும் பச்சிலும் அவன் சாதாரண மனிதர்களையே போல அல்ல . ஆனால் அவன் மனிதன் தான் . லத்தின் அமெரிக்க மாய யதார்த்த கதைகளில் வருவதை போல பல கண்களும் , பல கால்களும் அவனுக்கு இல்லை . இந்த லத்தின் அமெரிக்க இலக்கியங்களையே பற்றி கூட அவன் வழியாகவே அறிந்து கொண்டேன் . அவன் தன்னை வித்தியாசமானவன் என்று சொல்லிக்கொள்வதில் பெருமபைட்டுக்கொள்வான் .

மார்க் வஸெஸ் எனக்கு பிடித்த படப்பாளி ஆனது அவனால் தான். அவனுடன் ஓரே அறையில் பல அனுபவங்களை பசேசி வாழ்ந்த தருணங்களை நினைத்து பார்க்கையில் இன்னும் அந்த விசித்திரமான நிகழ்வுகள் கண்முன்னே நிகழ்ந்தவாறு தோன்றும். அவனுக்கு தனக்கு வகைக்கப்பட்ட பெயர் கபிட் பிடிக் காது என்று தான் தோன்றும். ஏனெனில் எப்போதும் ஒரு நாளுக்கு ஒரு முறை ஐ அம் சிசிபஸ், ஐ அம் போர்ஹே, ஐ அம் காம்யபி என்று பெரிய பெரிய ஆளுமகைகளின் பெயரை சொல்லிக்கொண்டு சூற்றுவான்.

நான் அவனை கண்டு எப்போதும் வியந்து கொண்டே இருப்பேன். ஏனெனில் அவனுடைய ஓவ்வொரு செயலும் அப்படித்தான் இருக்கும். திடீர் ரென அவன் நள்ளிரவில் தபுக்கத்தில் இருந்து எழுந்து கொள்வான். திடீர் ரென டயையரியில் எழுந்த ஆரம்பிப்பான். அவன் பசேசுகளில் எப்போதும் சாவும், விநோதமான பயணங்களை பற்றிய தொடர்பசேசுகள் எப்போதும் இருக்கும். நான் ஏன் இருக்கிறேன் என்ற களேவியும், எனக்கு என்ன அர்த்தம்? உடலை வதைத்து செய்யும் காரியங்களின் பலன் என்ன என்ற தடேல்களும் அவனுடைய ஆய்வுக்குரிய களேவிகள். என்னிடம் கபிட் அவன் கட்டிருக்கிறான் உனக்கு என்ன அர்த்தம் என்று. நான் பதிலுக்கு நீ என்ன பதைத்தியமா என கட்டேப்பேன். அவன் இதற்கும் சிரிப்பான். இப்படி எல்லாம் சொல்கிறேனே அவனுக்கு வயது ஒன்றும் நாற்பது அல்ல. அவனுக்கு வயது இருபது. என்னுடைய சமவயதுக் காரன்.

இப்போது அவனுக்கு வயது 25 ஆனால் உயிர் தொங்கி கொண்டிருக்கிறது. அவனுடைய கனவா திட்டமான சாவை நிரூபிக்கி போய் கொண்டிருந்தான். என்னவாயிற்று அவனுக்கு?

அதுவும் மர்மம் தான். அன்று நள்ளிரவு மணி இரண்டு. என்னை தபுக்கத்தில் இருந்து எழுப்பி

"பசேனும்" என்றான்.

"டயே காலலை பசேவோம் டா, மணி இரண்டு" என்றனேன்.

"டயே அவசரமா சொல்லனும்" என்றான்.

நானும் எழுந்தனேன். அவன் கதவாக்கு அரகே நின்று கொண்டிருந்தான். விடூதியே தபுங்கி கொண்டிருந்தது. திடீர் ரென சிறுநீர் கழிக்க வர்பவர்கள் பயணம் இடவிடாமல் நடந்து கொண்டிருந்தது.

நானும் "சொல்லுடா டயே" என அவனை நிரூபிக்கி போனேன்.

அவன் "இன்றைய நிலா எவ்வளவு அழகு" என்றான்.

"டயே இன்னிக்கு அமாவாசடை, என்னடா உளறுற"

"நான் கனவால் ஒரு நிலாவை பார்த்தனே, நிலா கறுப்பா இருந்துச்சு, இரவு வானம் வளையா இருந்துச்சு"

"இதச்சொல்லத்தான் எழுப்புகிறோம், போட்டியே"

"இல்லடா, நான் இன்னிக் கு நம்ம ஊர்ல இருக்கே அந்த உயரமான மலகைக் கு போனேன், அங்க ஒரு தரையார்த் தனே, அப்படியே என்ன மாதிரியே இருந்தார். வயசு தான் அதிகம் ஆனால் பச்சை எல்லாம் ஒன்னு தான். சாகப்போறனே வர்ரீ நியானு கட்டார். இப்ப இஷ்டம் இல்லனு சொன்னனே. அவர் ஒன்னுமே சொல்லிக் காம்போயிட்டார்".

அப்புறம் என்றனே.

"போயிட்டாரு டா" என்றான்.

இதில் என்ன இருக்கிறது என கேட்டனே.

"டயே, ஒரு மனுசன் என்ன சாவ கப்பிட்டு நான் வரலனு சொல்லிருக்கனே. இது எவ்வளவு பெரிய விஷயம்" என்றான்.

இதை சொன்னவாடான் ஒரு மெல்லிய சோகம் அவனிடத்தில் காண முடிந்தது. இன்னும் நினவின் நடுக்கத்தில் மறதிக் காண பகுதியில் ஒரு நிகழ்வு இருக்கிறது. அவன் என்னிடம் சொல்லி காட்டிய ஒரு ஓவியத்தையே பற்றி. அவன் ஓவியங்களையெல்லாம் வரவையில்லை ஆனால் அவன் ஓவியங்களை எழுதுவான். இதோ ஒன்றை சொல்கிறனே, அந்த படப்பிழைக்கு அவன் வதைத்த பெயர் ஆந்தகையின் கண்ணெழுத்து. ஆந்தகையின் கண்கள் மடையின் மலே. அதை பார்த்துக் கொண்டே இருக்கும் ஆந்தகையின் தலையையும் பின்ன உடல் உடைய மிருகம் ஒன்று. அதன் மலே கையில் தன் பிறப்புறுப்புடன் நின்ற கொண்டிருக்கும் அட்டை உடலும் நத்தகையின் தலையையும் உடைய உயிர் ஒன்று. விந்தணுக்கள் பிசிய நிலவும் சூரியனும் மகேமும் உள்ளவான். இரத்தம் ஓடும் தரையே. சத்தம் எழுத்தாளர்களின் உடல் அழுகி சிதறத் து கலந்த கிடக்கும் மண். அதிலும் இருந்து முளையாகும் கறுப்பு நிறமும் ஓநாயின் நரம்புகளை தண்டாக கொண்ட சிபி என அவன் என்னிடம் கண்கள் விரிய விவரித்த முறை இன்னும் நினவிற்கு கிறது.

கதை, கவிதை, ஓவியம், போதை, பயணம் என சூதந் திரமாக இருந்தவன் அவன். சில சமயங்களில் என இருப்பதைக் கேள்விக் குறி ஆக்கிவிடுவான். அவனுடைய செயல்களை தொடர்ந்து கவனித்தால் நாம் இதுவரை என்ன செய்தோம் என்று தான் தோன்றும். சாக விரும்பும் இல்லையென சொல்லிவிட்டனே என அவன் சொன்ன அன்றைய தினத்தில் தான் அந்த சம்பவம் நடந்தது. எங்கள் விடுதியின் மொட்டை மாடியில் இருந்து கீழே குதித்து இன்று இப்படி அறையுறையே உயிரோடு என கண் முன்னே கிடக்கிறான். இப்போது அவன் சுவாசிக் கிறான் ஆனால் அவன் மனதில் வலி இருக்கும். அவன் கால எலும்புகள் நொறுங்கி போனதை பார்த்துக் குடிந்தது. காலதே திரியாத அளவுக்கு வளையத்தை துணிகள். ஆனால் மனதிற்குள் தோன்றியது சாக அவன் இந்த முறையை தீர்ந்தெடுத்திருக்க கட்டாது ஏனெனில் வாழ்வதே கொடுஞ் செயல் என எண்ணுவன் ஊனமாக அடத்தவர்களை நம்பி வாழ்வது எவ்வளவு வலி தருவது அவனுக்கு இல்லையா?

எனக்கு எழுத்தாளர்களை சந்திப்பது என்பது அலாதி யான பிரியம். அதிக வாசிப்பு இல்லையென்றாலும் எழுதி எழுதி தன் உள்ளொளியை கண்டுகிட்டுத் தவர்களை சந்தித்து பச்சினால் மனதளவில் ஒரு தளையு உருவாகும் என்று நம்புகிறவன் நான். குறைவான பணம், நிறைய

கனவூ என அவர் களான நோக்கிய பயணத்திலு் எக்கசக்கமான அனுபவங்களான அனுபவித்தவன். இதனைவிட மகிழ்ச்சி என்னவெனில் எல்லா புத்தகங்களையும் ஓரே இடத்தில் பார்க்க முடியும். இதனை நின்கைக்கும் போது தோன்றும் எத்தனை எழுத்தாளர்கள்? எத்தனை கவிஞர்கள்? இந்த புத்தகங்களில் வாழ்கிறார்கள் என. இப்படி ஒரு அபிர்வமாக ஒரு சந்திப்பில் எனக்கு ஒரு அதிர்ச்சியான உபதேசம் கிடைத்தது. இப்போதைய அவனுடைய சாவை நோக்கிய படையெடுப்பை பற்றியது அதையும் சொல்லுகிறேன். அவர் என்னிடம் சொன்ன ஒரு கதை இது. அந்த கிராமத்திற்கு அருகே ஒரு பெரிய மலை உண்டு. அங்கு தான் அவன் வசித்து வந்தான். அவனுக்கு திருமணம் முடிந்திருந்தது. ஒரு ஆண்குழந்தையும் இருந்தது. இப்போது அந்த குழந்தை சூயமாக முடிவெடுக்கும் வயதில் யாரின் உபதேசமோ தெரியவில்லை. அவன் மனதில் கடும் உக்கிரம் குடிகொண்டது. தன் ரத்தமே நீர்த்து போகும் படி பிராந்தி. தன் மூகமே மறைந்து போகும் படி கஞ்சா அடத்த சூரூட்டின் புகை. ஒவ்வொரு இரவுக்கும் ஒவ்வொரு பணிகள் என மாறிப்போனான். நாள் கள் சில சில நில்மை மோசமாகி கிராமமே இவனால் அழியக்கூடிய நிலைக்கு வந்தது. ஆனாலும் அவனுடைய குடும்பத்திற்கு எந்த பிரச்சினையும் இல்லை. ஒரு நாள் கடவுள் வந்து அவனுக்கு ஒரு தண்டனை கொடுத்தார். அது தன் ஆயுள் காலம் முழுவதும் அங்கு உள்ள மலையடிவாரத்திற்கு சென்று கீழே உள்ள பெரிய வட்டக்கல்லை மலையேயும் கீழேயும் உருட்டிக்கொண்டிருக்க வேண்டும் எனபது. அவனால் இந்த அர்த்தமில்லாத தண்டனையை சில மாதங்கள் கட்ட செய்ய முடியவில்லை. கடவுள் அவனுக்கு பசி, தாகம், வியாதிகள் என அனாதை திலும் இருந்து விலக்கு அளித்திருந்தார். இருப்பினும் அவன் இந்த தண்டனையை எதிர்க்க எண்ணி மலை உச்சியில் இருந்து குதித்து உயிர் விட்டான். இத்தோடு அவனுடைய இரண்டு தண்டனையும் முடிந்தது என அவர் சொன்னது இப்போதும் நினவைவிரும்புகிறது. அதன் பிறகு தான் சிசிபஸ் ஸைபற்றி ஆல்பர் காமய்யி எழுதிய முழு கட்டுரையும் வாசிக்க முடிந்தது. இந்த சம்பவம் தான் என நண்பன் விஷயத்தில் நடந்துள்ளது என உணர் முடிந்தது.

இன்னும் அவன் மிச்சு விட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். ஒரு மருத்துவ உதவியாளர் பண்ணென் உடல் கொண்டு அவன் உடலைத் தொட்டுத் தொட்டு சோதித்து கொண்டிருக்கிறான் இது எனக்கு மீண்டும் கடந்த கால சம்பவக் காலுக்குள் குளிப்பதை போல உள்ளது. அவனுக்கு எப்போதும் ஏதாவொரு போதையில் இருக்க வேண்டும் என்ற ஆசையும் சூய இன்பம் தரும் கனவுகளை நனவாக குவதிலும் கனவுகள் உண்டு.

இப்படி அவன் என்னிடம் "ஆபாச படங்களில் வரும் மருத்துவர்கள் எனக்கு சிகிச்சை அளிக்க வேண்டும் அந்த காட்சிகளில் வருவதை போல, அருமயை இருக்கும்." என சொல்லி கழிப்பற்கைக்கு சென்றது நினவைக்கு வருகிறது.

கல்லரியில் சில பணிகளை பார்த்த உடன்

"டயே இது வறே மாதிரியான பொண்ணுடா" என உறுதியாக சொன்னதும் நினையில் சூரக்கிறது தனோக அந்த பணிகளின் நினவைகளுடன்.

இப்படி எல்லாம் நினையில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக சம்பவங்கள் நினையில் வந்து கொண்டிருந்தபோது ஒரு மருத்துவர் வந்தார். அவர் அவனின் உறவினர்களிடம் இதனை தான் சொன்னார் "பயைன் வேண்டாமென்றே மிச்சை அடக்கி அடக்கி

Written by - நதோஜிதாசன் -

Saturday, 18 June 2016 18:17 - Last Updated Saturday, 18 June 2016 18:35

விடுறான்.நாங்க எவ்வளவோ சொல்லிப்பாத்தோம் கடைக்க மாட்டிக்கிறான்.இப்ப ரொம்ப மோசமான கண்டிஷனல் இருக்குறான்.இன்னும் ஒரு அரை மணி நேரம் அவன் இருப்பான்.எங்களமைனிச்சிருங்க " என சோகத்துடன் சொன்னார்.அவனுடைய உறவினர்கள் எல்லோரும் அவனை கட்சியாக பார்க்க அவசர சிகிச்சை பிரிவிற்குள் ஒவ்வொருவராக சிலைல ஆரம்பித்திருந்தனர் கண்ணீர் ருடன்.

கட்சியாக அவனை பார்க்கப்போனேன் எனக்கு அதிர்ச்சி மட்டும்.அங்கு என்னதைதான் நான் பார்த்தனே.அப்போது நான் என்ற களேவி கட்டுக்கொண்டே இருந்தது.ஒருவித பதற்றத்துடன் அந்த இடத்தை விட்டு வளையறே விட்டனே.வெயில் கொளுத்திக் கொண்டிருந்தது.கொஞ்சம் என தலைதாழ்த்தினேன்.நிழல் இருந்தது.கையில் இருந்த கடிகாரத்தை பார்த்தனே.அந்த அரை மணி நேரம் முடிந்திருந்தது.இது நான் இன்னும் சாகவில்லை என்ற தரையத்தை தந்தது ஆனாலும் இது நான் தான் என்ற தரையத்தை தரவில்லை.எது தான் நான் என்ற தரையம் தரும் என்ற தடேலே இப்போது முக்கியமான ஒன்றாக பட்டது. மகேம் மலையை தொடட்டுக்கொண்டிருந்தது.மப்ச்சு உலகை தொடட்டுப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தது நான் தான் நானா என்ற கழிப்பத்துடன்.

suryavn97@yahoo.com